

Politiken modtog i denne uge

379 læserbreve og debatindlæg

32 læserbreve og debatindlæg handlede om efterlønnen

Min datter gik under jorden

NØDRÅB
JOSE LEE GONZALEZ
SYGEPLEJERSKE

JEG ER EN kvinde, som er født i Chile i hovedstaden, Santiago, og jeg flygtede fra Chile til Danmark i 1975 sammen med mine forældre og mine to brødre og min søster. Jeg var 9 år, da jeg kom til Danmark.

Jeg blev gift med en herboende tidligere jugoslav, og på daværende tidspunkt havde jeg ingen overvejelser eller tanker omkring at blive dansk statsborger. Som tiden gik, fik jeg to børn. En datter, som er født i 1992, og en søn, som er født i 1995. Tingene i Danmark begyndte at blive mere hårde omkring indvandrersituationen, samtidig blev jeg skilt. Og da jeg er den eneste i forholdet, som har en indtægt, ender jeg med at skulle sidde med al min eksmands gæld, hvilket medfører, at jeg på daværende tidspunkt ikke kan søge om dansk statsborgerskab, da jeg skylder for mange penge.

JEG ER ALTSÅ chilensk statsborger og kontakter Udlændingestyrelsen for at bede om råd om, hvordan jeg skal forholde mig angående mine børn, når de fylder 18 år. Dette er ca. 9 år siden. Jeg får at vide, at da mine børn er født her, så skal de bare søge dansk statsborgerskab og ikke andet.

Min datter blev 18 i 2010, og da jeg ville give hende et kørekort, bad kørelæreren hende om dansk pas eller opholdstilladelse. Min datter forklarede, at hun er i fuldt sving med at søge dansk statsborgerskab, men det tager jo sin tid. Kørelæreren siger, at hun skal fremvise opholdstilladelse. Jeg undrer mig over dette og fortæller min datter, at jeg nok skal undersøge sagen.

20.1. 2011 kl. ca. 13 ringer jeg til Udlændingestyrelsen. En kvinde svarer, og jeg forklarer hende om sagen med kørekortet. Hun beder mig om min datters CPR-nr. og beder mig om at vente, og kort efter fortæller kvinden mig, at min datter, siden hun blev 18 år, har været i illegalt i Danmark.

Jeg blev fuldstændig paf og bad hende om at forklare, hvad hun mente. Kvinden svarer, at sådan er loven, og at jeg skulle have søgt opholdstilladelse til min datter, inden hun blev 18 år. Jeg svarer, at det var jeg ikke klar over, at jeg skulle, da jeg for mange år siden havde fået noget andet at vide. Kvinden svarer grimt, at »sådan nogen som os« bare kunne tage og at følge med i medier og tv, for det har været omtalt der. Jeg havde svært ved at tro, at det, hun sagde, var rigtigt, og spurgte hende igen om, hvad jeg skulle stille op.

Hun svarede, at der er ikke noget at stille op: »Din datter er eftersøgt, og når hun bliver fanget, vil hun blive sendt til Sandholmlejren«, indtil man tog stilling til, hvad man skulle stille op med hende og eventuelt sende hende hjem...

JEG BLIVER SÅ ked af det og kan ikke tro, hvad jeg hører. Jeg spørger: »Hvor vil I sende hende hen? Hun er født og opvokset her«. Kvinden svarer koldt: »Hvor fanden skulle jeg vide det fra. Det er ikke mit bord«. Jeg beder næsten på knæ for, at kvinden skal henvise mig til nogen, der kan hjælpe eller hjælpe mig med at gøre det rigtige.

Jeg spørger, om jeg ikke kan ansøge om den opholdstilladelse nu, komme i dag eller et eller andet. Kvinden svarer, at det ikke vil hjælpe at komme, og at jeg kan udfylde en blanket, som findes på nettet, og sende den. Men der er over et års ventetid, og derfor skal min datter anholdes, da hun nu befinder sig i landet illegalt. »I dag er det 20.1. 2011, og kl. er 13.15, og jeg sender hermed en henvisning til politiet angående din datter«.

Jeg forstår simpelthen ikke, at det her kan være rigtigt, min datter, der er født og opvokset i Danmark og er pæredans, er blevet nødt til at gå under jorden. Hun vil ikke fortælle mig, hvor hun er.

Jeg har boet i Danmark i 36 år, og min datter er født og opvokset her. Jeg har brug for hjælp. Ved ikke, hvad jeg skal stille op. Vores liv er brudt sammen, og jeg håber, der er nogle gode mennesker, der kan hjælpe os.

En vision for Rådhuspladsen, tak

Rådhuspladsen i København har aldrig været en succesfuld plads. Og fremtiden tegner ikke lysere med en ny metrostation, træer og alt for meget glas. Der er brug for nytænkning, så pladsen kan bruges af københavnere og byens gæster.

BYRUM
JAN KOED
ARKITEKT MAA

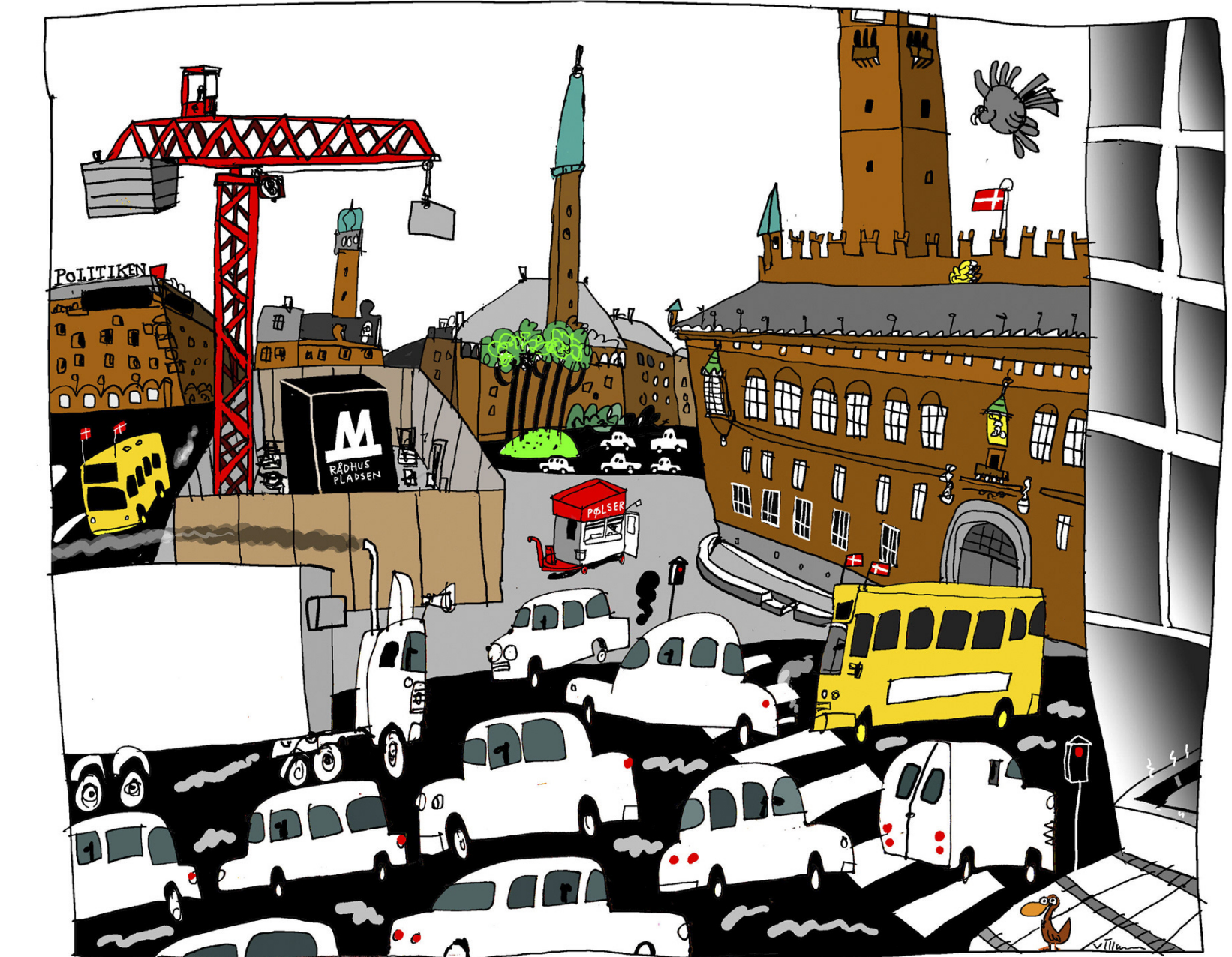
Lige siden rådhusarkitekten Martin Nyrop tumlede med sine forslag til Rådhuspladsen for over 100 år siden, har den været udsat for kritik. Det er til dato ikke lykkedes at få sat skik på den store skæve plads med de åbne hjørner. Og i dag er det hele under opbrud.

En vinterdag i januar 2011 kan situationen rides sådan op: Metroringen er vedtaget med en station på Rådhuspladsen. Den forkætrede terminalbygning har måttet lade livet. Tilbage står to stumper og rager umotiveret op. Halvdelen af pladsens fodgængerareal er inddraget til byggeplads bag et plankeværk.

PÅ HJØRNET af H.C. Andersens Boulevard og Vesterbrogade er erhvervslivets organisation DI i gang med at ombygge sit hovedsæde, kun Rådhuset står tilbage og venter på en ny glasm facade. Der bliver meget glas omkring dette åbne hjørne.

I den modsatte side af Rådhuspladsen, kaldet pladsen ved Vartov, har kommunen vedtaget at begå et arkitektonisk overgreb på Paladshotellet. Der skal plantes en mindre skov foran facaden, som fuldstændig vil spolere helhedsindtrykket af mesterarkitekten Anton Rosens fredede bygning.

Samtidig sender H.C. Andersens Boulevard dag ud og dag ind sin malstrøm af biler hen over en tredjedel af pladsens areal, mens dens afleverer en stribe miljøproblemer i form af sodpartikler, støj og utryghed. Kontrasten til by-

Tegning: Jørn Villumsen

styrets bestræbelser på at gøre København til en bæredygtig metropol med fokus på borgernes sundhed og trivsel er skærende.

BAG KULISSERNE arbejder Metroselskabets landskabsarkitekter med et begrænset forslag til indpasning af metrostationen i byrummet. Og i lokaludvalget for Indre By er man engageret i en kommende visionsplan for bydelen, der også omfatter Rådhuspladsen.

Der synes ikke at være nogen sammenhæng mellem de forskellige planer og aktiviteter.

Situationen kalder i den grad på, at der bliver udarbejdet en perspektivrig helhedsplan for Rådhuspladsen, der kan yde sit bidrag til, at københavnere orker de kommende års byggerod.

Det vigtigste krav til en ny Rådhusplads må være, at fodgængerne som i Nyrops tid igen får ret til at færdes overalt på pladsen. 100 års bilregime må være nok. Nu bør parentesens lukkes. Den gennemkørende trafik bør føres i en tunnel under pladsen. Den trafikale Berlinmur må væk.

Rådhuspladsen skal i langt højere grad end i dag indbyde til ophold og ak-

tivitet for alle københavnere og byens gæster. Der skal være noget at se på og komme efter.

BYLIVET SKAL præges af fodgængere på gennemgang eller med ærinde til metror, busserne, taxaerne, cafeerne, butikkerne, hotellerne, kontorerne. Biler med ærinde på pladsen må færdes på fodgængerens præmisser. Cyklerne skal have deres egne baner.

Belægning, belysning og andre byrumselementer skal være af høj kvalitet, og pladsens rumlige og arkitektoniske helhedsværdier skal fremelskes.

En Rådhusplads med et opholdsareal, der fylder hele rummet ud mellem facaderne, vil få et format, der vil virke som en magnet på eventmagere og styrke Københavns brand som turistby i konkurrence med andre europæiske storbyer.

Derfor skal der lyde denne opfordring til bystyret: Grib chancen nu, og skab det folkelige og repræsentative byrum, som Nyrop og hans efterfølgere drømte om. Lad verdens dygtigste byrumfolk byde ind med deres ideer. Giv os en vision for Rådhuspladsen som Danmarks flotteste byrum.

Giv os rammerne for at skabe et fossilfrit Danmark

NATIONAL KLIMAPLAN
LEIF PEDERSEN
FORMAND FOR GREEN CITIES

I GREEN CITIES har vi forpligtet os til at reducere CO₂-udledningen med 25 procent i 2015. Det, at vi har sat os delmål, betyder, at alle kommunerne nu har klimaplaner og arbejder intensivt med bl.a. vedvarende energikilder, effektiv fjernvarme og energibesparelser i bygninger og virksomheder.

På samme måde skal regeringerne nu skabe retning for danskerne og komme med en klimaplan, der indeholder delmål for udfasning af fossile brændsler. Delmål er med til at gøre langsigtede vi-

sioner forpligtende og operationelle i kommunerne.

MEN SKAL Danmark være fossilfrit, gør delmål det ikke alene. Det kræver, at regeringens plan indbefatter en bred vifte af redskaber, herunder lovgivning og strengere miljøkrav. I kommunerne har vi gode erfaringer med, at krav og lovgivning skaber resultater.

For eksempel er mange kommuner begyndt at stille skrappe energikrav til nybyggeri, ligesom forsyningselskaberne er blevet pålagt energibesparelser. Det har udmøntet sig i energirådgivning og tilskud til energiløsninger til borgere og virksomheder. Sådanne

redskaber har vi brug for endnu flere af i kommunerne. Dem vil vi gerne drøfte med regeringen.

I Danmark udgør bygningernes energiforbrug 40 procent af det samlede energiforbrug. Her er der brug for mere målrettet lovgivning. I dag sker indsatsen primært ad frivillighedens vej. Det skal være langt lettere at få finansieret energiløsninger i eksisterende byggeri. Det vil sammen med koordinerede informationskampanjer medføre, at det eksisterende byggeri bliver langt mere energieffektivt.

DEMONSTRATIONSPROJEKTER baseret på tværfaglige samarbejder mellem of-

fentlige og private institutioner er nødvendige for at skabe grønne resultater. Samarbejde om ny teknologi og nye løsninger er afgørende for omstillingen til et fossilfrit Danmark.

Demonstrationsprojekter bygger bro mellem det private og det offentlige, og det er afgørende, at regeringen afsætter flere midler hertil. Vores medlemskommuner arbejder allerede systematisk med projekter inden for områderne energireovering, mobilitetsstyring og CO₂-reduktioner i virksomheder.

DE DANSKE kommuner kan meget, men vi kommer længst ved at se på løs-

ninger, der går på tværs af kommunegrænser. I Green Cities ved vi, at kommunerne ligger inde med unik viden på netop de områder, der skal få visionen om et fossilfrit samfund til at lykkes.

Vi inviterer hermed regeringen til at benytte sig af denne viden, så vi får en national klimaplan båret af mod, høje ambitioner og de rette redskaber til at nå målet. Green Cities består af Albertslund, Allerød, Ballerup, Herning, Kolding og København. Læs om Green Cities og om de 16 grønne mål, kommunerne har forpligtet sig til, på www.green-cities.dk

Ritt revser: Vi bærer alle sammen fortsat på forestillingen om MODEREN

I disse år erobrer kvinderne i de politiske partier flere og flere ledende poster.

ForMANDEN hos DF er kvinde, forMANDEN hos de radikale er kvinde, forMANDEN hos Socialdemokraterne er kvinde, og indtil for nylig var også forMANDEN for Konservative en kvinde.

Hos Enhedslisten har de vist ikke på samme måde forMEND, men her er den politiske ordfører den, der optræder som leder i de offentlige debatter, og hun er også kvinde.

DET ER hidtidige maskuline positioner, som kvinder har indtaget. Det er stadig uvant at se og opleve kvinder på disse poster, og bedømmelsen af dem er ofte hård og hårdere end den, mænd i tilsvarende stillinger kommer ud for.

I min aktive deltagelse i politik havde vi i mange år den opfattelse, at det var næstformandsposterne, vi kunne gå efter.

Så det startede vi med, og strategien var så, at det kunne lede videre til for-

“ Det kan ikke nytte at foregøgle kvinder, at de, samtidig med at de er udenrigsministre eller statsministre, kan være gode mødre, der har tid til at tage sig kærligt af mand og børn

mandsposterne.

Man gik ikke direkte fra næstformandsposten til formandsposten, men det blev mere almindeligt at se kvinder på ledende politiske poster.

Det førte sammen med meget andet

frem til, at flere og flere kvinder bliver ministre. Ja, den konservative forMAND Lene Espersen blev også den første kvindelige udenrigsminister.

Huskede vi kvinder mon at fejre også den sejr?

Da hun var formand for sit parti, udnævnte hun også sig selv som udenrigsminister og fjernede således den siddende udenrigsminister fra posten.

DET BRØD han sig bestemt ikke om, og han fik støtte fra store dele af journalistkorpset.

Per Stig Møller kunne ikke forestille sig nogen anden udenrigsminister end ham selv. Og han gjorde, hvad han kunne for at genere efterfølgeren på posten.

Og herfra gik det galt for hende. Jeg skal ikke opholde mig ved forholdet mellem de to eller det forhold, at den ene var mand, den anden kvinde. Fra Socialdemokratiets historie og mit

eget liv kender jeg de magtkampe, som er en del af det politiske liv. De er tit grusomme, og der er meget få, der har lyst til at snakke om dem efterfølgende.

Det er kvindeaspektet, som jeg vil følge, fordi jeg tror, det er nødvendigt med en meget større ærlighed om, hvad det vil sige at sidde på de absolutte top-poster.

Det hører sig til i den offentlige debat at lade, som om det nemt kan forbindes med at leve et helt normalt familieliv.

Men det er ikke noget almindeligt job at være topminister. Det er ikke en position, hvor der bliver tid til alt muligt andet, hvad enten det er familie, mand, kone, børn eller venner.

DET ER 24 timer i døgnet, og det skal tages helt bogstaveligt.

Det kan ikke nytte at foregøgle kvinder, at de, samtidig med at de er udenrigsministre eller statsministre, kan være gode

mødre, der har tid til at tage sig kærligt af mand og børn. De har ikke den tid, og de vil gang på gang på gang skulle aflyse hyggestunder, ferier, fødselsdage mv., fordi der sker noget, som de skal være med til.

Udefra kan det indimellem være svært at forstå, for hvorfor kan man da ikke bare være væk fra et regeringsseminar, en debat, et internationalt møde mv.

DET KAN man ikke, hvis man vil være i toppen. Tilstedeværelse er helt afgørende.

»Never be too proud to be present«, som C.P. Snow udtrykte det tilbage i 1964 i 'Corridors of Power'.

Når det rammer kvinder hårdere end mænd, der jo i princippet burde være i samme situation – de har jo også børn og familie – er det, fordi vi alle sammen fortsat bærer på forestillingen om Moderen. Der er kvindelige borgerlige debattø-

rer, der i disse år gør meget for at genoplive den forestilling.

Kvinder prøver at leve op til nogle idealer, der intet som helst har at gøre med at bestride et topjob.

Modellen for den slags job er maskulin.

Kvinder, der vil være topministre eller topledere, forsømmer masser af andet i livet og må så trøste sig med, at i hvert fald i det politiske system varer den slags job ikke evigt.

Hvis de vil forblive i toppen, kræver det hårdt arbejde hver time og hver dag. Og som bekendt er også ethvert valg et fravalg.

Der er ingen grund til, at vi andre har ondt af dem. De har selv valgt det. Selv kæmpet for at komme i toppen. Selv været del af de magtkampe, der gik forud for, at de blev det.

Men måske kan vi hjælpe med til at gøre det klart, hvad vilkårene er.